

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 427/2015-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 CoE 38/2015 z 12. júna 2015 ako aj jemu predchádzajúcim postupom a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1465/06 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 CoE 38/2015 z 12. júna 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ako aj jemu predchádzajúcim postupom (ďalej len „namietané konanie krajského súdu“) a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1465/06 (ďalej len „namietané konanie okresného súdu“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že *„podal dňa 23. 05. 2006 súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ] návrh na vykonanie exekúcie...“*

Dňa 11. 10. 2006 podala povinná námietky proti exekúcii, súdne konanie týkajúce sa námietok je vedené na Okresnom súde Košice II pod č. k. 49 Er/1465/2006. Dňa 31. 08. 2007 vydal Okresný súd Košice II uznesenie č. k. 49Er 1465/2006-45, ktorým námietkam povinnej vyhovel. Dňa 25. 09. 2008 vydal Krajský súd v Košiciach ako príslušný odvolací súd na základe odvolania podaného sťažovateľom uznesenie č. k. 3 CoE/158/2007-104, ktorým prvostupňové rozhodnutie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia prvostupňového súdu bola skutočnosť, že vo veci nebolo vykonané riadne dokazovanie.

Po vrátení veci z odvolacieho súdu Okresný súd Košice II vo veci konal s prietahmi, výsledkom čoho bol nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 412/2011-32 zo dňa 14. 12. 2011, ktorým bolo konštatované porušenie základného práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Okresnému súdu Košice II bolo prikázané konať v konaní vedenom pod č. k. 49 Er 1465/2006 bez zbytočných prietahov.

Od vydania uvedeného nálezu došlo v konaní k vypracovaniu znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] č. 5/2012 zo dňa 12. 03. 2012, ktorý povinná spochybnila písomným podaním zo dňa 04. 05. 2012, na základe ktorého došlo k doplneniu znaleckého posudku a to posudkom č. 19/2012 zo dňa 30. 12. 2012, v ktorom dospela tá istá znalkyňa k úplne iným záverom než v pôvodnom posudku. K predmetnému doplneniu sa sťažovateľ písomne vyjadril dňa 05. 03. 2013, následne povinná dňa 24. 04. 2013 a opätovne sťažovateľ dňa 11. 06. 2013. Medzi účastníkmi sa nevyskytli podstatnejšie skutkové rozpory, ťažiskom sporu medzi účastníkmi sa stalo právne posúdenie doterajších platieb uhradených povinnou podľa § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka, t. j. či sa jednalo z jej strany o úhradu istiny alebo príslušenstva pohľadávky.

Dňa 06. 02. 2014 vytýčil vo veci konajúci sudca JUDr. Pavol Biroš vo veci pojednávanie na deň 24. 04. 2014 o 10:30, ktoré bolo následne odročené na deň 16. 10. 2014 o 8:30. Ani toto pojednávanie sa však neuskutočnilo. Následne po približne ročnej nečinnosti súdu bolo sťažovateľovi dňa 15. 04. 2015 doručené uznesenie Okresného súdu Košice II č. k. 49Er/1465/2006-513 Ex 1072/2006 zo dňa 13. 03. 2015, ktorým súd vyhovel námietkam povinnej proti exekúcii. Na predmetnom uznesení je ako sudca podpísaný JUDr. Rastislav Pella.“.

Uznesenie okresného súdu, ktorým bolo vyhovené námietkam povinného, sťažovateľ napadol odvolaním, v ktorom namietal, že vo veci nekonal zákonný sudca (JUDr. Pavol Biroš bol nahradený iným sudcom bez toho, aby mal o tom sťažovateľ vedomosť), vo veci sa rozhodlo bez pojednávania napriek tomu, že predchádzajúcim sudcom bolo pojednávanie opakovane nariadené (hoci sa neuskutočnilo), a v odôvodnení tohto uznesenia absentuje právne posúdenie platieb povinnej, hoci toto má podľa sťažovateľa podstatný vplyv na posúdenie veci.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol uznesením, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa. V jeho odôvodnení krajský súd neuviedol nič k namietanému odňatiu

práva sťažovateľa na zákonného sudcu ani k jeho námietke, že sa rozhodlo bez pojednávania. Vo vzťahu k veci samej sa odvolací súd nevysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľa, ktoré tvorili základ jeho procesnej argumentácie. Svojím rozhodnutím sa krajský súd podľa sťažovateľa odchýlil aj od ustálenej judikatúry, napríklad rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20 Cdo 1527/2009, sp. zn. 29 Obdo 511/2004 a sp. zn. 20 Cdo 3623/2008, ktoré nebolo žiadnym spôsobom odôvodnené.

Postupom a uznesením krajského súdu bolo podľa sťažovateľa porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základné právo ne byť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže vo veci bolo meritórne rozhodnuté až po štyroch rokoch od predchádzajúceho konštatovania zbytočných prieťahov ústavným súdom.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach uznesením 7 CoE 38/2015-537 zo dňa 12. 06. 2015 porušil základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prístup súdu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo sťažovateľa ne byť odňatý zákonnému sudcovi podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci súdom bez zbytočných prieťahov, vyplývajúce z článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach 7 CoE 38/2015-537 zo dňa 12. 06. 2015 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Košice II v konaní 49Er 1465/2006 porušil základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd,

ako aj právo na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000,- €..., ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

5. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania za 2 úkony právnych služieb v sume základnej tarifnej odmeny 279,66 € a paušálnej náhrady hotových výdavkov 16,78 € na účet právneho zástupcu... v lehote do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa toho ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05, IV. ÚS 288/05).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom a uznesením krajského súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 36 ods. 1 listiny), základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (a čl. 38 ods. 1 listiny), základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 38 ods. 2 listiny). Súčasne namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er/1465/2006 bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a podľa čl. 38 ods. 2 listiny), ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (podobne čl. 38 ods. 2 listiny) každý má právo, aby sa jeho vec... prerokovala bez zbytočných prieťahov a podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru aby bola jeho vec spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo spisu okresného súdu sp. zn. 49 Er 1465/2006 vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení oprávneného v exekučnom konaní o vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť sťažovateľovi sumu 46 799 € s príslušenstvom proti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinná“). Proti exekúcii podala povinná námietky, v ktorých predložila dôkazy o splnení svojho dlhu. Okresný súd uznesením z 31. augusta 2007 rozhodol tak, že námietkam povinnej vyhovel. Krajský súd uznesením sp. zn. 3 CoE 158/2007 z 25. septembra 2008 zrušil uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu vykonania dokazovania, či tvrdenie povinnej o úhrade vymáhanej pohľadávky je pravdivé. Po dokazovaní vykonanom výsluchom svedkov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, ako aj na základe znaleckého posudku vyhotoveného znalcom z odboru ekonómie a manažmentu, odvetvia účtovníctva a daňovníctva a personalistiky a vyjadrení účastníkov

konania k znaleckému posudku, resp. k jeho doplneniu okresný súd opakovane rozhodol tak, že námietkam povinnej vyhovel. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým uznesením rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Následne okresný súd uznesením z 31. júla 2015 rozhodol o zastavení exekúcie v zmysle § 50 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Keďže uvedené uznesenie okresného súdu bolo vydané vyššou súdnou úradníčkou, na základe odvolania sťažovateľa vo veci opätovne rozhodol sudca, ktorý exekúciu zastavil uznesením z 2. septembra 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 10. septembra 2015.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1465/2006. Z predloženého spisu okresného súdu, zo sťažnosti a z jej príloh tiež vyplýva, že o porušení označených práv ústavný súd už rozhodoval nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 412/2011-32 zo 14. decembra 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. januára 2012. V tejto súvislosti ústavný súd vzal na vedomie, že označeným nálezom už vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní, prikázal mu v tomto konaní konať bez zbytočných prieťahov, sťažovateľovi nepriznal finančné zadosťučinenie, ale priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia. Z odôvodnenia tohto nálezu vyplýva, že ústavný súd hodnotil namietané konanie z faktického hľadiska ako čiastočne zložitú

a konštatoval nečinnosť okresného súdu, ako aj skutočnosť, že konal nesústredene a neefektívne.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z právneho názoru, podľa ktorého účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 167/03). Posúdenie otázky, či v konkrétnom prípade bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 61/03).

V okolnostiach prípadu ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1465/2006 v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 412/2011-32 zo 14. decembra 2011 vzhľadom na doterajšiu dĺžku tohto súdneho konania (viac než deväť rokov), ako aj príkaz konať vo veci bez zbytočných prieťahov vyslovený v označenom náleze treba postup okresného súdu hodnotiť prísnejšie. Zároveň ústavný súd v zhode so svojou ustálenou judikatúrou (napr. II. ÚS 418/06, II. ÚS 252/05) poukázal na skutočnosť, že v danom prípade predmetom posudzovania nemôže byť obdobie pred vydaním jeho nálezu zo 14. decembra 2011.

Ústavný súd si pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal spis okresného súdu vedený pod sp. zn. 49 Er 1465/2006.

Vychádzajúc zo svojich zistení ústavný súd konštatoval, že v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu č. k. I. ÚS 412/2011-32 zo 14. decembra 2011 okresný súd

v namietanom konaní plynulo konal a zároveň primerane využíval právne prostriedky dané mu Občianskym súdnym poriadkom (ďalej aj „OSP“) na poskytnutie potrebnej súčinnosti zo strany účastníkov konania, resp. príbratkej znalkyne (urgencie). Zo spisu vyplýva, že na skutočnosť, že vec (napriek príkazu konať vo veci bez zbytočných prieťahov vyslovenému v označenom náleze) bola právoplatne skončená zastavením exekúcie po uplynutí ďalších tri a pol roka, objektívne vplývala naďalej faktická zložitosť veci (potreba vypracovať relevantný znalecký posudok pri absencii hodnoverných podkladov), ako aj procesné úkony sťažovateľa (odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o vyhovení námietkam povinnej, odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o zastavení exekúcie), ktoré umožňujú príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ale zároveň si vyžadujú zo strany okresného súdu uskutočnenie procesných úkonov, čo si objektívne vyžiadalo predĺženie konania. V tejto súvislosti ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že o námietkach povinnej bolo okresným súdom rozhodnuté uznesením okresného súdu z 13. marca 2015, ktoré po odvolacom konaní nadobudlo právoplatnosť 2. júla 2015, teda ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (26. augusta 2015). Rozhodnutie o zastavení exekúcie bolo v danom prípade len nevyhnutným dôsledkom rozhodnutia okresného súdu, ktorým sa námietkam povinnej vyhovel.

Sumarizujúc svoje zistenia ústavný súd dospel k záveru, že v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 412/2011, t. j. po 11. januári 2012, nevykazuje postup okresného súdu také závažné nedostatky, na základe ktorých by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné reálne dôjsť k záveru, že v tomto období okresný súd svojím postupom v namietanom konaní opakovane porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny

Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09).

Pojem zákonného sudcu je definovaný viacerými na seba nadväzujúcimi kritériami, ktoré súčasne tvoria navzájom prepojené garancie reálneho obsahu tohto základného práva.

Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. Toto základné právo je konkretizované v procesných kódexoch a pre posudzovaný prípad v Občianskom súdnom poriadku a v predpisoch upravujúcich organizáciu súdnictva a postavenie sudcov.

K týmto kritériám treba priradiť v prvom rade vecnú, funkčnú a miestnu príslušnosť súdov. Potom nasleduje obsadenie súdu, ktoré je v procesných poriadkoch a v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) vymedzené od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Na to nadväzuje zásada pridelovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon (IV. ÚS 116/2011).

Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu je zrejmé, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prejednanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (III. ÚS 116/06).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcej sa práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že zákonnosť súdu musí byť okrem iného založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom (napr. rozsudok ESLP vo veci *Buscarini v. San Marino* zo 4. 5. 2000).

Podľa § 3 ods. 3 zákona o súdoch zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci...

Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje:

a) určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd...

c) určenie spôsobu zastupovania senátov, sudcov, samosudcov, predsedov senátov a súdnych úradníkov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci v prípade vylúčenia sudcu alebo súdneho

úradníka a v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi alebo súdnemu úradníkovi vykonať jednotlivé úkony,

d) spôsob a podmienky vykonania zmien v rozvrhu práce v prípade dlhodobej neprítomnosti sudcu a ak sa zmení personálne obsadenie súdu,

e) spôsob a podmienky vykonania zmien v rozvrhu práce z dôvodu výrazných rozdielov v pracovnom zaťažení sudcov a poverených zamestnancov súdu, ktoré vznikli z objektívnych dôvodov v priebehu kalendárneho roka...

Podľa § 51 ods. 4 písm. a) až d) zákona o súdoch náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už pridelené veci aj v prípade

a) dlhodobej šesť týždňov presahujúcej neprítomnosti zákonného sudcu, ktorému bola vec pridelená,

b) zmeny v obsadení súdu sudcami,

c) výraznej nerovnomernosti zaťaženia sudcov a

d) ak bol zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená, z konania a rozhodovania vo veci vylúčený.

Podľa § 52 ods. 1 zákona o súdoch rozvrh práce zostavuje predseda súdu tak, aby bol zabezpečený výkon súdnictva. Pri tvorbe rozvrhu práce je povinný rešpektovať zásadu rovnomernej zaťaženia sudcov a súdnych úradníkov.

Podľa § 52 ods. 4 zákona o súdoch rozvrh práce vydá predseda súdu s uvedením pripomienok a výhrad sudcovskej rady bezodkladne po jeho prerokovaní v sudcovskej rade, najneskôr však do 15. decembra kalendárneho roka, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý je rozvrh práce určený. Rozvrh práce sa zverejňuje spolu so stanoviskom sudcovskej rady.

Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tom, že v jeho exekučnej veci došlo k nezákonnej zmene zákonného sudcu.

Zo spisu predloženého okresným súdom vyplýva, že z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti zákonného sudcu bol spis už v roku 2013 opatrením predsedu okresného súdu pridelený sudcovi Mgr. Gabrielovi Frankovičovi a následne po odpadnutí uvedenej prekážky pridelený späť pôvodnému zákonnému sudcovi. Opakovane v roku 2014 bol zákonný sudca dlhodobo práceneschopný (z uvedeného dôvodu bolo zrušené aj pojednávanie nariadené na 16. október 2014), a preto už samotným rozvrhom práce okresného súdu na rok 2015 vedeným pod sp. zn. 1 SprR 30/2014 (verejne prístupný na stránke <http://www.justice.gov.sk/Stranky/Sudy/Okresny-sud-KosiceII/Rozvrh-prace.aspx>) pôvodnému sudcovi JUDr. Pavlovi Birošovi bolo odňaté súdne oddelenie 49 Er, ktoré bolo súčasne pridelené sudcovi JUDr. Rastislavovi Pellovi.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k zmene v osobe zákonného sudcu v exekučnej veci sťažovateľa došlo na základe prerozdelenia už pridelených vecí z dôvodu predvídaného zákonom a spôsobom, ktorý vyžaduje príslušný zákon.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi postupom okresného súdu pri zmene zákonného sudcu v januári 2015 v konaní vedenom týmto súdom pod sp. zn. 49 Er 1465/2006 a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde preto túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny uznesením krajského súdu

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny sťažovateľ vyjadril nespokojnosť s napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré považuje za arbitrárne, nepreskúmateľné a neodôvodnené rozhodnutie, v ktorom mu krajský súd nedal odpoveď na podstatné odvolacie námietky.

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V kontexte danej veci ústavný súd dodáva, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo

relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd musí dať odpoveď na tie otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, iba takýmto rozhodnutím je rešpektované základné právo účastníka konania podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd taktiež pripomína judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutie súdu musí dať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle všetkých okolností každej veci.

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). S ohľadom na tieto atribúty ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu.

Krajský súd v napadnutom uznesení v relevantnej časti jeho odôvodnenia po skonštatovaní záverov okresného súdu obsiahnutých v jeho rozhodnutí a obsahu odvolania sťažovateľa uviedol:

„Dôvody uvedené v uznesení súdu prvého stupňa sú správne, výstižné a presvedčivé. Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, vykonal rozsiahle dokazovanie a dospel k správne právnemu posúdeniu veci.“

Vzhľadom na uvedené krajský súd v súlade s § 219 ods. 2 OSP uznesenie okresného súdu potvrdil.

Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Okresný súd v uznesení z 13. marca 2015 po skonštatovaní obsahu námietok povinnej, vyjadreniach sťažovateľa, obsahu výpovedí svedkov, záverov znaleckého posudku znalkyne z odboru ekonómie a manažmentu, odvetvia účtovníctva a daňovníctva a personalistiky, vyjadrení sťažovateľa, ako aj povinnej k znaleckému posudku, záverov doplnenia znaleckého posudku a vyjadrení účastníkov konania k doplneniu znaleckého posudku v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol:

„Súd vzhľadom na vyššie uvedené zistenia súdneho znalca ako aj jednotlivé vyjadrenia zúčastnených strán - oprávneného ako aj povinného dospel k záveru, že exekučné konanie sa vedie na základe Notárskej zápisnice č. N 158/98, Nz 156/98 zo dňa 25. 6. 1998, z ktorej obsahu vyplýva, že povinná na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej s pôvodným veriteľom [REDAKOVANÉ] č. 21/1998/911 uznala svoj dlh vo výške 56.429,66 Eur (1.700.000,-Sk), pričom z obsahu vyplýva, že sa zaviazala predmetný dlh uhradiť do 17. 9. 1998 spolu s úrokom vo výške 3,25 % p. a. za 28 kalendárnych dní.

Účastníci predmetného zmluvného vzťahu následne uzavreli celkovo 20 dodatkov k predmetnej zmluve (č. 1. 60 až 79) a to konkrétne dodatky: č. 1 zo dňa 17. 09. 1998, č. 2 zo dňa 12. 11. 1998, č. 3 zo dňa 6. 1. 1999, č. 4 zo dňa 3. 3. 1999, č. 5 zo dňa 31. 3. 1999, č. 6 zo dňa 28. 4. 1999, č. 7 zo dňa 26. 5. 1999, č. 8 zo dňa 23. 6. 1999, č. 9 zo dňa 21. 7. 1999, č. 10 zo dňa 17. 8. 1999, č. 11 zo dňa 14. 9. 1999, č. 12 zo dňa 13. 10. 1999, č. 13 zo dňa 10. 11. 1999, č. 14 zo dňa 8. 12. 1999, č. 15 zo dňa 3. 1. 2000, č. 16 zo dňa 2. 2. 2000, č. 17 zo dňa 1. 3. 2001, č. 18 zo dňa 2. 1. 2002, č. 19 zo dňa 1. 6. 2002 a č. 20 zo dňa 14. 12. 2002 (čl. 60-79). V žiadnom z týchto dodatkov nedošlo ku zmene výšky dohodnutého úroku (3,25 % za 28 kalendárnych dní) za poskytnutie pôžičky dohodnutej v bode 2 článku II zmluvy.

Ohľadom žiadneho z citovaných dodatkov ku zmluve o pôžičke nebola následne spísaná žiadna nová notárska zápisnica ako exekučný titul, respektíve nebol spísaný ani

žiadny dodatok ku Notárskej zápisnici N 158/1998, Nz 156/1998 spísanej na Notárskom úrade [REDACTED], dňa 25. 6. 1998.

Neskôr došlo zo strany pôvodného veriteľa k postúpeniu pohľadávky na pána [REDACTED] - oprávneného zmluvou zo dňa 29. 3. 2006 (čl. 80). Súd ďalej zistil, že ako vyplýva z vyjadrenia veriteľa, veriteľ vykonával k poslednému dňu v roku dokladovú inventúru pohľadávok voči všetkým klientom. Povinnej však neposielali písomne na odsúhlasenie zostatky žiadnych pohľadávok. Na druhej strane, v každom dodatku je uvedená dlžná čiastka a dodatky sú podpísané obidvoma zmluvnými stranami. Podľa vyjadrenia veriteľa odsúhlasovanie výšky nesplatenej istiny a úrokov prebiehalo priebežne vždy pred podpisom každého dodatku, čo bolo následne potvrdené oboma zmluvnými stranami podpisom jednotlivých dodatkov. Súd sa stotožňuje so zistením súdneho znalca, že v dodatku č. 17 je kvôli dátumovej nezrovnalosti uvedená chybná suma zostatku istiny a dodatok č. 17 je sporný nakoľko bol podpísaný dňa 01. 03. 2001, avšak zahŕňa aj splácanie pôžičky pred tohto dátumu. Podľa vyjadrenia konateľa spoločnosti [REDACTED] išlo o splácanie pôžičky odo dňa ukončenia platnosti predchádzajúceho dodatku č. 16, teda od 01. 03. 2000. Jednotlivé dodatky by sa mali vzťahovať len na obdobie odo dňa ich podpisania, aby bolo zrejmé, k čomu sú jednotlivé splátky hradené, pretože dodatok podpísaný v roku 2001 nemôže pokrývať úroky v roku 2000. Súd ďalej poukazuje na skutočnosť uvádzanú v znaleckom posudku, že oprávnený žiadnym dokladom nepreukázal plnenie v období od 01. 03. 2000 do 01. 03. 2001 a z toho dôvodu, že na dodatku je uvedené, že povinná dlhuje ešte sumu 53.774,15 Eur (1.620.000,- Sk). Avšak v tento deň už dlžná suma podľa účtovníctva veriteľa bola vo výške 45.807,61 Eur (1.380.000,- Sk). Všetky tieto nezrovnalosti vyplývajú z toho, že dodatok č. 17 sa vzťahoval na obdobie aj pred dňom 01. 03. 2001 a aj po tomto dni. Dodatok č. 17 nespĺňa kritériá relevantného účtovného a daňového dokladu, avšak je relevantný na posúdenie výšky dlhu respektíve, či existuje dlh povinnej voči oprávnenému, nakoľko existencia sporných súm uhradených povinnou hovorí o splátke úroku, ale dohodu o výške úrokov prevyšuje. Výška úroku nebola v súlade s dohodou, a tak môže ísť o splátku istiny.

Súd považuje za podstatnú najmä skutočnosť, že o zmene výšky úroku neexistuje žiaden písomný doklad. Či bol úrok menený ústnou dohodou zmluvných strán alebo išlo

o jednostranný úkon oprávneného resp. veriteľa nie je v predmetnom exekučnom konaní preukázané a nie je preukázaná ani výška uplatňovanej pohľadávky zo strany oprávneného ako aj zo záverov znaleckého dokazovania nevyplýva žiadna relevantná skutočnosť preukazujúca výšku pohľadávky oprávneného, nakoľko ako vyplýva z predložených účtovných dokladov vzniká alternatívna možnosť a to ak by bola úroková sadzba počas celej doby plnenia totožná s exekučným titulom t.j. 3,25 % p. a. za 28 kalendárnych dní, tak v takom prípade povinná už svoj dlh splnila pred začatím exekučného konania.

Ak sa však úroková sadzba menila ako vyplýva iba z vyjadrení oprávneného (čl.436), ktorý žiadnym spôsobom nepreukázal výšku úročenia dlhu, tak zostatok by tvorila suma 4.725,15 Eur (142.349,93,- Sk) (čl. 435), ale aj tá je sporná s ohľadom na nepreukázateľnosť platby vo výške 6.638,78 Eur (200.000,- Sk) (čl. 435), ktorá bola plnená na účet konateľa veriteľa - oprávneného v tomto konaní, čo by znamenalo splnenie dlhu zo strany povinnej, sporná suma je však predmetom samostatného súdneho konania, ktoré doposiaľ nebolo ukončené.

Pri rozhodovaní o námietkach povinnej vzal súd do úvahy tiež existenciu písomného potvrdenia veriteľa [REDAKOVANÉ] zo dňa 6. 12. 2005, ktorým veriteľ potvrdil, že voči povinnej nemá žiadnu pohľadávku a že povinná všetky svoje minulé záväzky voči nemu uhradila. Ide o nesporný písomný dôkaz a konateľka spoločnosti [REDAKOVANÉ] v rámci svojej výpovede potvrdila, že na tejto písomnosti sa nachádza jej podpis a razítko spoločnosti. Obsah tohto listinného dôkazu bol síce spochybnený výpovedami svedkov ([REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]), ale ich výpovede súd nepovažoval za relevantné a to s ohľadom na ich personálnu spriaznenosť s pôvodným veriteľom (pracovníci veriteľa) ako aj s ohľadom na nezrovnalosti v účtovníctve spoločnosti [REDAKOVANÉ], na ktoré poukázala vo veci ustanovená súdna znalkyňa.

Bez ohľadu na všetky vyššie uvedené skutočnosti, je potrebné konštatovať, že aj bez podania námietok povinnej tu sú dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) exekučného zákona. K tomuto záveru súd dospel po zistení skutočnosti, že pôvodný záväzok podľa Zmluvy o pôžičke č. 21/1998/911 zo dňa 24. 6. 1998 bol neskôr zmenený jeho 20 dodatkami, pričom pôvodný exekučný titul (notárska zápisnica) nebol v tomto smere následne vôbec zmenený a teda titul sa vzťahuje iba na pôvodný záväzok povinnej.

Ak zoberieme do úvahy hodnotu pôvodne dohodnutého záväzku 1.869.660,- Sk (1.700.000,-Sk plus 3,25 % dvadsaťosemdňový úrok za dohodnuté obdobie od 24. 6. 1998 do 17. 9. 1998, t. j. 169.660,- Sk), tak povinná celý tento svoj záväzok nesporne v plnom rozsahu uhradila, respektíve dokonca zaplatila aj viac, čo vyplýva zo skutočnosti, že počas trvania sporného vzťahu uhradila pôvodnému oprávnenému z exekučného titulu minimálnu celkovú sumu vo výške 2.637.337,- Sk (takúto výšku úhrad potvrdil oprávnený). Na nároky oprávneného vyplývajúce z neskorších 20 dodatkov k zmluve oprávnený nemá príslušný exekučný titul.“

Poukazujúc na citovanú časť odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu v spojení s citovanou časťou odôvodnenia uznesenia okresného súdu, s ktorým sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil, ústavný súd zastáva názor, že namietaným uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu v súvislosti s nezaujatím stanoviska krajského súdu k otázke zmeny v osobe zákonného sudcu považuje ústavný súd za nepostačujúce, avšak vzhľadom na celkové posúdenie danej veci a zohľadňujúc okolnosti, za ktorých k zmene zákonného sudcu došlo, súčasne považuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za ústavne udržateľné.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi krajského súdu (ako aj okresného súdu) nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd (v spojení s okresným súdom) ústavne konformným spôsobom posúdil a odôvodnil, na základe ktorých skutočností (vyplývajúcich najmä zo znaleckého posudku) dospel k záveru, že povinná svoj dlh splnila ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie sťažovateľom, pričom tieto okolnosti sa sťažovateľovi v konaní nepodarilo dostatočne relevantným spôsobom spochybníť. Aj preto ústavný súd argumentáciu okresného súdu

a krajského súdu obsiahnutú v odôvodneniach ich rozhodnutí považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú a udržateľnú.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny označených sťažovateľom neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení prejednávacieho princípu exekučného konania z dôvodu, že okresný súd vo veci najprv nariadil pojednávanie, ktoré sa neuskutočnilo z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu, a po zmene zákonného sudcu tento o námietkach povinnej rozhodol bez uskutočnenia pojednávania, čím bolo sťažovateľovi znemožnené vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ústavný súd dodáva, že vo vykonávacom štádiu konania vo všeobecnosti platí, že všeobecný súd nevykonáva dokazovanie, keďže je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, najmä zo založených listín. Súčasne ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že okresný súd v danej exekučnej veci po zrušení svojho predchádzajúceho uznesenia odvolacím súdom vykonal rozsiahle dokazovanie, keď v roku 2010 (27. septembra 2010, 25. októbra 2010) uskutočnil dve pojednávania, na ktorých vypočul navrhnutých svedkov, ako aj účastníkov konania, následne nariadil znalecké dokazovanie a opakovane umožnil sťažovateľovi, ako aj povinnej zaujať stanovisko tak k záverom znaleckého posudku, ako aj k jeho doplneniu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v exekučnej veci sťažovateľa bola prejednácia zásada súdneho konania v plnom rozsahu rešpektovaná. Skutočnosť, že v dôsledku zmeny v osobe zákonného sudcu tento neuskutočnil ďalšie pojednávanie vo veci a o námietkach povinnej rozhodol v tejto fáze súdneho konania na základe skutočností vyplývajúcich zo spisu, ktoré považoval za dostatočné pre rozhodnutie, nezakladá možnosť porušenia sťažovateľom označených práv.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na príslušné ustanovenia zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V zmysle § 2 ods. 2 tohto zákona sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných priehov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom. Podľa odseku 3 tohto ustanovenia sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a pri rozhodovaní viazaný len ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom...

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priehov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny postupom krajského súdu

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento poskytuje ochranu uvedenému základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02).

Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 7 CoE 38/2015, v ktorom krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktorým vyhovel námietkam povinnej, bolo právoplatne skončené 2. júla 2015, teda v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (26. augusta 2015) už krajský súd nemohol porušovať sťažovateľom označené práva. V súvislosti s namietaným postupom krajského súdu ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že zo spisu okresného súdu je zrejmé, že namietané konanie na odvolacom súde trvalo 1 mesiac (od 26. mája 2015 do 26. júna 2015), čo v žiadnom prípade nemožno považovať za porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 38 ods. 2 listiny.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2015